

פרשת כי תצא

כי יהיה לאיש בן סורר ומורה... ורגמהו כל אנשיעירו באבנים ומת (כא, יח-כא)

רש"י: בן סורר ומורה נהרג על שם סופו. הגיעה תורה לסוף דעתו, סוף שמכלה ממון אביו ומבקש למודו ואינו מוצא, ועומד בפרשת דרכים ומלסטם את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב.

ותמוה, אף אם נאמר כי בן סורר ומורה נידון על שם סופו, מדוע נידון בסקילה, הלא אם ילסטם ויהרג את הבריות - יהא דינו בסיף, שהיא מיתה חמורה פחות מן הסקילה?

באר המהרי"ל דיסקין: מי שעתיד ללסטם ולהרוג את הבריות, בודאי גם עתיד לחלל שבת - אשר עונשו סקילה. אלא שכאשר ציוותה התורה להמיתו כבר בתחילת היותו בן סורר ומורה, הרי זה כדי למנוע ממנו להגיע לסופו, שיעמוד בפרשת דרכים וילסטם את הבריות. ומשעה שציוותה התורה על מיתתו ובאה וקבעה איזו מיתה תהא זו - קבעה התורה כי ימות בסקילה, על מה שודאי עתיד לחלל שבת.

מקור: הרב שלמה לוינשטיין